

“L'estat no ens pot esclafar perquè som anarquistes organitzats”

Després de les últimes operacions de la policia, quina és la situació de l'esquerra *abertzale*?

—Políticament ben situada i organitzativament amb molt potencial. Evidentment, amb ràbia continguda, amb indignació per tota la bogeria repressiva que hem de suportar, però amb la línia política molt clara.

—I en les circumstàncies actuals, què pot oferir el moviment independentista?

—Des de fa molts anys, però sobretot els dos darrers, l'esquerra *abertzale* ha anat perfilant i concretant què significa un procés democràtic per al nostre poble i quines són les claus d'aquest procés. I això s'ha socialitzat molt. La nostra base i també un important sector de la societat ha entès que no es tracta d'una proposta de màxims inacceptable sinó d'una alternativa estrictament democràtica i això fa que sigui possible, factible, i que la gent es preguntin per què el PSOE es tanca tan cegament i no és capaç de dialogar i d'arribar a acords. Sobretot quan a les converses de Loiola s'havien arribat a dissenyar aquestes claus, però en el moment de concretar-les saltaren les espurnes. El PSOE i el PNB provocaren un curt-circuit i van fugir del diàleg, del debat polític. Es van aixecar de la taula i, davant la possibilitat real d'arribar a uns acords, van tenir por. Per tant, aquest dibuix del camí a seguir és molt important, ens dona la seguretat que tenim la raó política.

—Recordeu en el passat cap situació semblant a l'actual ofensiva de l'estat contra l'independentisme basc?

—Es podria comparar amb el temps del franquisme. A partir del 1965, a Euskal Herria comença a crear-se el cos social de l'*abertzalisme* d'esquerres que no tenia representació en cap partit polític. Els partits polítics llavors estaven prohibits, però hi havia

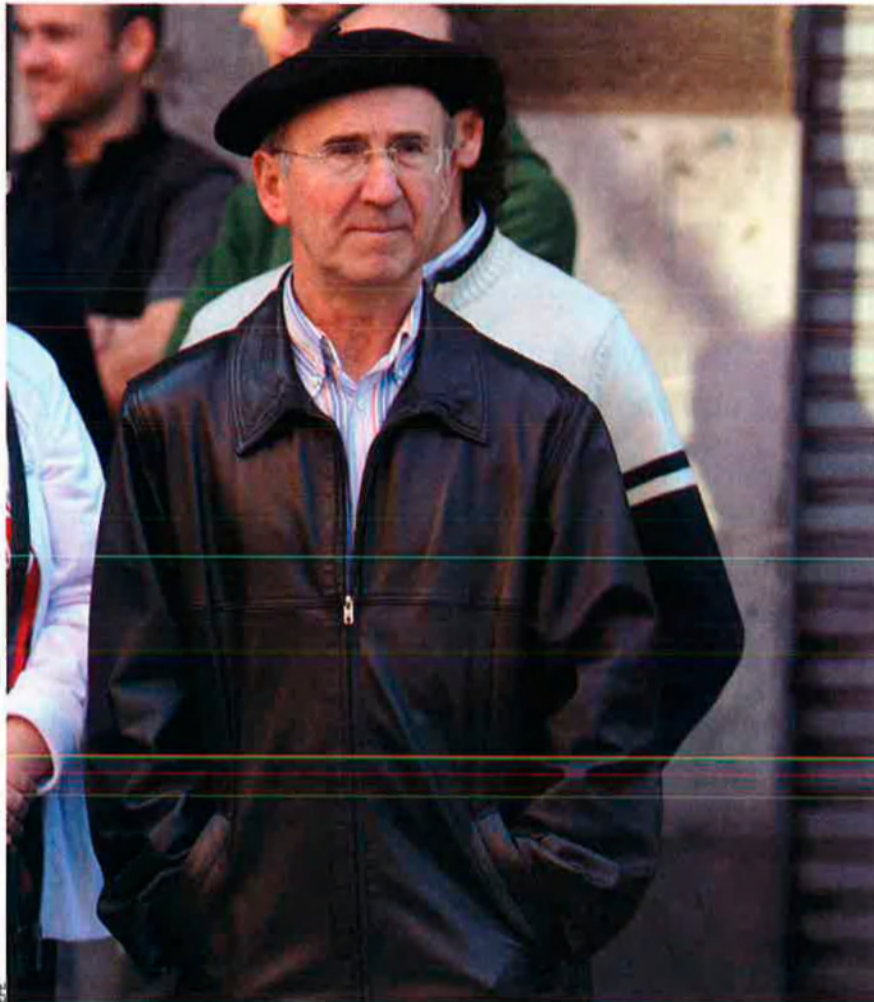
Tasio Erkizia (Lesaka, 1943) és un destacat veterà del moviment d'alliberament nacional basc. Ex-membre de la direcció d'Herri Batasuna, aquest professor d'institut critica les detencions de líders independentistes i, malgrat la complicada conjuntura política, creu que l'esquerra 'abertzale' resistirà els atacs de l'estat. Pensa que en el futur serà possible de recuperar el diàleg entre els partits per a cercar una solució al conflicte basc.

una vida i un dinamisme socials en la mateixa línia que unia moltes voluntats. Encara que sembli contradictori, nosaltres sempre hem dit que som anarquistes organitzats. En temps del franquisme no hi havia aquesta base social tan organitzada i tan conscient com ara a l'esquerra *abertzale*. I en aquella època aquesta massa social funcionava, malgrat no disposar ni de partits ni d'una premsa que donessin orientacions polítiques clares. Hi havia una sintonia amb les claus més importants del projecte i ens uníem en diverses formes de lluita política sense unes sigles concretes que plasmessin aquest espai polític.

—Què pretén Zapatero?

—Zapatero és un ostatge de les traïcions del PSOE. El Partit Socialista ha traït la classe treballadora i els pobles de l'estat espanyol de manera escandalosa. El PSOE en temps del franquisme defensava el dret d'autodeterminació; no era revolucionari, però en els seus plantejaments històrics i teòrics era d'esquerres. S'ha anat despellant sistemàticament de les seves senyes d'identitat, de totes. En el primer congrés del Partit Socialista d'Euskadi i Navarra, celebrat a Bilbao a final dels anys 70, es va aprovar una proposta

que deia textualment: 'Al País Basc no hi haurà pau mentre no es reconegui el dret d'autodeterminació i no se li concedeixi un estatut d'autonomia que inclogui Navarra, Biscaia, Àlaba i Guipúscoa.' Això és el que nosaltres estem plantejant, una sortida democràtica. El PSOE s'ha unit i dona ales a aquesta Espanya negra. Zapatero és víctima de si mateix, dels monstres que ha anat creant perquè el PSOE intenta fer gestió sense ideologia i entra en els mateixos paràmetres que el PP, la dreta neofranquista. Zapatero vol gestionar aquest neofranquisme que el mateix PSOE va reforçar durant la transició. D'una altra banda, el PSOE juga al simple electoralisme. Poques vegades hem vist una precampanya tan immoral, tan mancada d'ètica, perquè PP i PSOE fan una cursa per veure qui llança la millor proposta, però sense cap ni peus. Es troben en una dinàmica boja per aconseguir els vots i creuen que atacar l'esquerra *abertzale* els reportarà beneficis. Però el PSOE no s'adona que condiciona el seu propi futur i que cada vegada és més idèntic a la dreta, i la gent votarà l'original. El PSOE no té ni model d'estat, ni social, ni educatiu; va totalment a la deriva perquè ha perdut les senyes d'identitat.



"Darrere tota aquesta bogeria repressiva hi ha el somni del PSOE de renovar un pacte autonòmic amb el PNB, amb una esquerra abertzale afeblida, però nosaltres els ho farem molt difícil"

—A Madrid és molt estesa la idea que és possible derrotar l'esquerra abertzale...

—Aquesta és la teoria del PP per la qual s'ha deixat enganyar el PSOE. A Madrid han tingut moltes vegades aquest sentiment, però sempre han fracassat. A la transició estaven segurs que seria possible integrar l'esquerra abertzale. Trenta anys més tard som vius, en funcionament i, a més, amb propostes polítiques com més va més clares i amb un sector molt important de gent que ens dóna suport. Un 20% de la població basca forma la massa de l'esquerra abertzale. No em refereixo als votants de l'esquerra abertzale, perquè hi ha molt gent de l'esquerra abertzale que no vota cap partit però que participa en la lluita de maneres diverses. També hi ha gent que milita en uns altres partits però que està d'acord amb els nostres plantejaments

i que, en unes condicions polítiques més favorables, sí que apostarien per nosaltres.

L'Estat espanyol ha comès constantment l'error de pensar que perseguint la direcció de l'esquerra abertzale es desfà i es mata l'esquerra abertzale. I és una gran equivocació, perquè la resta de partits polítics funcionen d'una manera molt piramidal, però l'esquerra abertzale funciona de manera horitzontal i té la gran força en els pobles i barris. Seria infantil i de cecs dir que a nosaltres no ens importa que empresonin tota una direcció, però la realitat demostra que l'àmplia xarxa social de l'esquerra abertzale va més enllà d'unes sigles. L'estat sempre creu que si esclafa unes sigles l'esquerra abertzale desapareixerà, i no és veritat, perquè l'esquerra abertzale és tot un projecte polític, un sentiment identitari i l'expressió més dinàmica

d'aquesta consciència de poble. Estem convençuts que l'estat tornarà a fracassar. Tenim, per tant, una esquerra abertzale amb una línia política molt clara, amb una base social forta i convençuda que anirem endavant. Som més que unes sigles.

—La cita del 9 de març és una prova de foc per a l'esquerra abertzale?

—No, tota aquesta fase és una prova de foc. En aquest moment es lliura lliurant una batalla molt important perquè a Madrid creuen que ens poden derrotar i nosaltres els demostrarem que no, que hauran d'arrasar aquest poble perquè desaparegui l'esquerra abertzale. I ni així no podrien aconseguir-ho, perquè no hi ha feixista, per molt feixista que sigui, que ens pugui treure els pensaments i els projectes polítics.

—Quin escenari preveieu després de les eleccions espanyoles?

—Un escenari en el qual l'esquerra abertzale demostrï que les mesures policiaques i repressives no porten enlloc i que cal seure a dialogar i buscar acords polítics que facin possible de recuperar la democràcia a Euskal Herria. En quin moment es produirà aquesta situació? No ho sabem. S'han d'anar creant aquestes condicions. Nosaltres tenim la mà estesa perquè hi hagi un diàleg seriós que ens condueixi a una situació d'estabilitat democràtica.

—Si Zapatero guanyés les eleccions, seria possible de recuperar el fil del procés de pau frustrat?

—No sé quan hi podrà haver diàleg. No vull crear falses expectatives assegurant que després del 9 de març serà possible el diàleg. No. El que diem és que l'escenari que preveiem és una esquerra abertzale que mantingui el torcebraç i que això conduirà necessàriament a un procés de diàleg. Com? Quan? El que hem de fer és crear les condicions perquè sigui com més aviat millor i amb el mínim cost humà, però no depèn només de nosaltres, depèn també de l'estat. Darrere tota aquesta bogeria repressiva hi ha el somni del PSOE de renovar un pacte autonòmic amb el PNB, amb una esquerra abertzale afeblida, però nosaltres els ho farem molt difícil.

Daniel Gómez
Bilbao